

Beş Dakika Yaşayacaktım Gözlerinde

– fatih-canava · 25 Temmuz 2009

Bir garip yolcuydum hayatta, öyle ki hayat bir defaya mahsustu, olukça garipti ve istesen de istemesen de yolcuydun. Bir biri üzerine çöken domino taşları altında ezilerek ilerliyordum, buna zaman diyorlardı umuda göz kırpanlar. Dağları aşırıyordum, önüme uçsuz deryalar çıkıyordu, suyu yarıp geçiyordum, bu defa bedbaht çöllerin kızgın kum fırtınalarına gömülüyordum. Sonrasında yağmur ormanlarında her damla silis taşı niyetine eziyordu bedenimi. Tüm mesafeler dile gelse de isminle, sen gelmiyordun. Her ölüm yeni bir ölüm doğuruyordu ve bilmiyordun izin verseydin beş dakika yaşayacaktım gözlerinde...

Neden yazıyorsun diye sorardın bazen. Bazı şairler şiir yazmaz sevdiğim. Hayattan çalarlar, hayatın onlardan çaldıklarını, olası bir körlüğün kör olası arifesinde. En mübah hırsızlık, en meşru ödeşmedir bu belki de. Ve ben ödeşemesem de gözlerinle, alçak gönüllü gülümsemelerimin altında yatan alçak bir gönlü saklayamasa da bakışlarım ve sen çalsan da beni her lahzada hayattan, bedenimi ele versen de teneşirlere, kelepçeleri bilezik bilsem de, ömrüm harap olsa da bukağı nöbetlerinde ben hep beş dakika yaşamak isteyeceğim gözlerinde.

Yoksun sevgili, ben ne kadar varsam sen o kadar yoksun. Yokluğunda kim bilir yine hangi objenin tiryakiliğini yapacağım. Pes etmişim artık, kelimeler eskisi kadar canımı acıtmıyordu. Acıyla eşdeğer haldeydim öyle ki bu vakitten sonra ızdırapsız geçen günler onulmaz bir yara, dayanılması güç bir çileydi. Aşkın bilirkişisi olmuş Napolyon ben ne yapayım. Velhasıl aşkın bilirkişisi değildim hatta hiçlik dışında hiçbir şeyin bilirkişisi değildim, biliyorum. Belki de bildiğim bir şey varsa, paralanmış bir akıldan geriye kalan, bir tutam yaşam isteğimdi, onu da gözlerinden alan. Hislerin hamallığını ödevliyordu hayat ve ben razıydım, aşkın yamaklığını yapacaktım, sevginin çırağı olacaktım belki de. Çok şey istemedim hayattan sevgili, sadece beş dakika yaşayacaktım gözlerinde...

Hayata zor diyorlardı, oysa ne kadar kolaydı fon müziklerinin arkasına sığınmış isyan şiirleri yazmak, ne kadar da kolaydı üzme / üzmek / üzdürmek. Peki aksi... Ben istedim ki sevgilim, hisset... Kelimeler sadece harfleri ya da bir nesnesinin kimliğini taşımaz, hisleri de taşırlar. Gel sen de hisset. Bak, gam değil, nefret değil, şehvet değil, hatta düşündüğün gibi de değil, bu noktadan sonra aşk ve sevgi de değil. Dokun bak... Ben istedim ki hisset sevgilim, bizzat hissin kendisini hisset, benim hissettiklerimi hisset, beş dakika yaşayacaktım gözlerinde...

Kolumu boylu boyunca uzattığımda bir parmak kalacak kadar uzaklıkta, ama sonuçta uzak, bir türlü dokunamadığım hayalden bir pencereden (gözlerin); elimi göğsümün sol üst köşesine hayli kuvvetlice bastırmama rağmen deri, et ve göğüs kemikleri hasebiyle yine bir türlü dokunamadığım, yine bir parmak uzaklıkta olan, ama sonuçta yine uzak, yürek penceresine aşk denilen bir rüzgârla cereyan yapıyordu hayat ve ben az kalsın yaşıyordum...

Fatih Canavarođlu